

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Jvlii Fatii// Societatis Iesv// Liber// De
Morti-//ficatione No-//strarvm Passionvm,// Pravorvmqve
Affe-//ctvvm**

Fazio, Giulio

[S.l.], 1599

XV. De indifferentia circa loca & domicilia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48673](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48673)

rerum conditiones, circa quas nos exercere debemus.

Quia verò omnia iam dicta possunt vniuersim ad quatuor capita reduci, nempe, circa loca in quibus Religioso commorandum est; circa gradum, in quo Deo seruiendum; circa officia aut ministeria obeunda; & circa personas denique, quibuscum in Religione plus aut minus est agendum; non erit, credo, inutile, de singulis breuiter aliquid dicere: & in specie declarare, quid ex sententia & consilio quorundam sanctorum Doctorum de his obseruandum & sentiendum sit,

CAPVT XV.

De Indifferentia circa nostra domicilia.

PRIMUM itaque dico, Religiosum circa loca in quibus ei fuerit commorandum, tum ob ipsius bonum,

bonum, tùm ob aliorum exemplum
indifferentem omnino esse debere.
Si enim sincerè originem defectus
huius indifferentiæ inuestigare vel-
mus, inueniemus eam ordinariè aut
ab infirmitate animi, aut corporis
aut vtriusq; prouenire. Ab infirmi-
tate animi quidem; quia facilè acci-
dere potest, vt si quis sentiat aliquam
animi inquietudinem, ex quadam
sua immortificatione & miseria or-
tam, amore proprio nondum suffi-
cienter in se mortificato persuasus
huius inquietudinis originem non
vt deberet, cognoscat, nec suis attri-
buat passionibus, sed causis quibus-
dam externis loci illius, vbi habitat,
aut etiã personarum quibuscũ habi-
tat: Quapropter cùm hanc suã infir-
mitatem vsu mortificationis curare
deberet, locorũ mutatione impor-
tunè à superioribus flagitata, sanare
tentat. Et sicut homo ad curandum
graue stomachi dolorem, quem
patitur, mutando sæpè locum aut
lectum,

lectu
cùm
sam
fion
pote
quo
mer
mo
est a
Que
us, n
post
fuer
dit:
perp
etis
vbi
bit
his
inst
&
con
se i

lectum, frustra laboraret: Ita iste, cum secum, quocunque vadit, causam suæ inquietudinis, quæ est passionum immortificatio, circumferat, poterit quidem ex loci nouitate aliquod sentire leuamen, minimè tamen diuturnum; quia vera causa morbi, quam in seipso habet, non est ablata, sed pristinas vires retinet. Quo fit, vt eadem de causa, qua prius, nouam rursus loci mutationem postulare compellatur, quæ si non fuerit concessa, intolerabilis euadit: si verò & hæc fuerit concessa, perpetuo, & magno tum ipsius quietis quam quærit, & locorum etiam, vbi morabitur, præiudicio, circumibit vagabundus.

De his S. Basilius diuinè scribit D. Basil. his verbis: *Illi deuitandi sunt, qui in Cōst. instabiles identidem locum demutant: tut. Monast, c. 8. & modò ad hos, modò ad illos fratres se conferunt, & irrequieto acti impetu, se in circumlustrandis assidue Monasteriis*

steris occupant. Horum volucris animus continenter flabris veluti quibusdam pulsatur, horum consilia similia vesperilionum volatibus sunt. Quippe qui in directum nunquam feruntur, sed tortuoso, & incerto maximè volatu huc illucq; temerè pererrant ac circumuagantur. Hæc S. Basilius.

D.Clim.
de obed.
grad. 4.

Beatus item Climachus in eadem sententiam de istis loquens ita scribit: Qui proni ac faciles ad migrationem, mutationemq; locorum sunt, improbi omnino iudicantur, nihilq; ita boni operis fructus consuevit obtundere, vt locorum crebra mutatio. Et meritò quidem, quodcumque enim non ex obedientiæ iussu, sed propria voluntate tales mutationes frequentantur, non sine graui dispendio fructus nostrorum bonorum operum, manifesto autem iudicio exiguæ virtutis, fiunt. Talis enim homo, qui pedem certo loco fi-

gere

gere
tiam
quer
An
certi
test,
rio e
cert
les e
méc
fant
liis t
refic
fian
nun
calce
iden
con
nis a
teri
nost
poti
ori
qua

gere non consuevit, inconstantis etiam animi præbet argumentum. Et quemadmodum, vt D. Basilius ait:

*Animi sedatio virtutis est argumentum certissimum; ita haud temerè dici potest, animi inquietudinem è contrario esse virtutis tenuis argumentum certissimum. Et quod peius est, tales exiguam valde præbent spem emédationis, dùm in hoc errore versantur, quo inquietudinis causam aliis tribuunt, quæ plerunque in ipsis residet. Dum enim in alios, inquit Cas-
 sianus, erroris nostri vertimus causas, nunquam ad patientia ac perfectionis calcem valebimus peruenire. Idcirco idem Casianus caput insequens ita concludit; Summa igitur emendationis ac tranquillitatis nostra non est in alterius arbitrio collocanda, quod nequaquã nostra subiacet potestati, sed in nostra potius ditione consistit. Radix ergo & origo ipsa huius morbi curanda est, quæ est immortificatio, & animi in-*

con-

D. Basil.
 in Cõstit.
 tut. Mo-
 nast. c. 7.

Cassian.
 de Instit.
 l. 3. c. 15.

D. Basil.
in Cōsti-
tat. c. 7.

constantia, si tranquillitate & quiete Religioso homini summè necessaria gaudere velimus. *Amplectenda nobis igitur quies est, ait S. Basilus: in suo cuiq; assignato ad habitandū loco fortiter perdurandū, qui videlicet, hoc ipso animi sui stabilitatē testatam faciat.*

Si verò hoc locorū mutatio, quæ prætextitur, ex infirmitate corporis, pueniret, cui non rarò, cœli mutatione medicina fieri consuevit; tamen hoc etiam casu plurimi solent interuenire errores & illusiones. Nā si ad talem mutationē naturali quodam & priuato moueamur affectu, inclinatione videlicet illa naturali, quam habemus ad conseruationem nostram: dico, mutationem talem, si cum anxietate quadam ac nimia sollicitudine procuretur, vt facile fieri potest, rarò aut ferè nunquam sine culpa aliqua, & manifesto indicio proprij amoris fieri posse: *Sui ipsius causa sollicitum esse, inquit S. Basilus,*

D. Basil.
Reg. bre-
uior, 292

hoc ce
Tunc
usqu
non
nem
uinc
ciar
mut
rem
nire
pens
spiri
nes t
Et qu
quod
proc
nem
max
Reli
paup
ligat
perf
cere
Mibi

hoc

hoc crimen est hominis seipsum amantis.

Tuncque potissimum, quando eò-
usque ventum est, vt Religiosus iam
non sit contentus propter valetudi-
nem, vnum aut alterum vnus pro-
uinciæ mutare locū, sed ad prouin-
ciarum, regnorumque remotorum
mutationem aspiret, vt tandem aë-
rem suo sensui conuenientem inue-
nire possit, nihil interim curans ex-
pensas quæ fiunt, aut deuotionem &
spiritū, qui per huiusmodi vagatio-
nes facile amittitur, ac deperditur.
Et quod sine rubore dici non potest,
quod multi ac potentes Principes &
proceres nō faciunt, ad cōseruatio-
nem vitæ, à qua integra Imperia &
maximi principatus pendent, hoc
Religiosus affectat & procurat, qui
paupertatem profitetur, quiq; ex ob-
ligatione, qua tenetur aspirare ad
perfectiōē, magno animi sensu di-
cere perpetuò cum S. Paulo deberet.

Mihi viuere Christus est, et mori lucrum. Philip. 1.

I Di-

Dixerit fortasse aliquis, se non moueri ad eiusmodi locorum mutationem, affectu quodam particulari, sed solo zelo boni communis, cui multum prodesse posset, si hoc modo suam recuperaret sanitatem. Huic respondet deo, curam communis boni, earum rerum, quæ ad ipsius valetudinem faciunt, spectare ad superiores, quibus ipse licite quidem proponere potest id, quod ad maius Dei seruitium, ac valetudinem suam temporalem quam spiritualem conferuandam, sibi iudicat conuenire: sed si hoc, magno suo merito, ac sine periculo maioris mali facere velit, magna id humilitate faciat, talique indifferencia, ut promptè cupiat acceptare, magna animi tranquillitate, tanquam de manu Dei, omne id, quod sibi à superioribus fuerit constitutum.

Et in tali casu deberet superioris agere, quod S. Basilius monet, cum ait: *Ipse etiam Antistes reliquorum fratrum, veluti charissimorum filiorum con-*

Costitut. c. 28.

ram suscipiens, diligenter, quid eorum
singulis opus sit, considerabit, & quæ
conuenire visa fuerint remedia, cura-
tionesq̄, quantum potuerit, adhibebit:
Id verò tali cum affectu ac sollicitu-
dine Prælatus præstare debet, vt ipse
suos subditos præueniat, prospici-
endo illorum necessitatibus, præci-
pua verò eorum habeat curam,
qui de seipsis minus sunt solliciti, tã
in iis quæ ad necessitates quieris spi-
ritualis, quàm in iis, quæ ad valetu-
dinem corporalem spectant, ita, vt i-
psi hoc modo, in sinum paternæ suæ
charitatis omnem harum rerum so-
licitudinem proiicientes, solummo-
do ea curent, quæ ipsis ad acquiren-
dam spiritualem perfectionem sunt
necessaria.

*Quia verò contrariorum eadem est
disciplina, vt inquit Philosophus, ad-
uertendū est, quod sicut reprehensio-
ne non caret, in Religioso, defectus
Indifferentiæ, circa loca suorum do-*

miciliorum, ob frequentem mutationem, quam indiscretè prætere & procurare possent, ut iam dictum est: ita eandem ob causam reprehendendus esset in Religioso defectus contrarius Indifferentiæ, si, verbi gratia, vni loco ita esset affixus, non eandem sentiret facilitatem & promptitudinē, si superiorum mandato, aliò migrandum esset, possent enim in tanta incommoda & pericula incidere, quanta in contrario defectu Indifferentiæ comprehendimus. Ut igitur hoc caput absolute, precor omnes Religiosos, ut in hac sancta Indifferentia acquirēda ita elaborent, quemadmodum rei ipsius necessitas postulat.

